

жила. *Бонч.* 54. Синкитѣ муми утудить, И Така пици да иди. *ib.* 87. Исклахти ли ги синкити? *ib.* 180.

Синокъ нар. вчера вечеромъ: „Сонце мило сонце, синокъ заранъ зайде Синокъ заранъ зайде, сега си съ забай!“ *М.* 231. Стоанке море Гзговке зашто недойде *синека*. Ты самъ, готвила вечера, Печено агне на роже. *В.* 358. Ей, мало, да би те не мало! *Синейка* бѣхъ дома ти, Со пушката у рака Сакахъ татка ти да убиамъ. *Кн.* 206.

Синоръ с. м. (греч. то *sinorov* граница, въ тур. *Sinor s. t. Limite, frontiere*) межа, пашенная борозда; Прокопватъ земята изъ подъ нѣкой брѣгъ, който се намира помежду два селски синора (предѣли). *Доб.* 44. Зелѣн синор баш-пшеница. *Д.* 14, 5. Сега не остало друго празно мѣсто освѣтъ едни синоры, дѣ патникъ може да си пасе добытакъ и да почива край широки пѣтища. *Зк.* 7. Не грижи са, синко Герги. Да пароси ситна роса Да навали гергьовски джѣлъ. Па си иди на Спасов-день, Та обиди въ ретъ снѣжри. *М.* 42.

Синца мѣст. всѣ: Синца нѣми будете, Азъ щѣ цевап да дам. *Д.* 81, 16—17. Осрами ти кашата ни, синца ни осрами. *З.* 99. Рѣкуваха синца съ мене. *Х.* II, 62. Не грижи си, халжійко! Вые като умрете, азъ синца ви закопавамъ. *Ч.* 193. Синца сме сжгласни! *Ст.* 21.

Синци с. м. мн. ч. родъ ожерелья, монистъ: Синци—нанизи отъ златни или пѣрстени зѣрца. *Пс.* 8, 90.

Синчага с. м. увелч. молодець: Такъвъ синчага, като тебе. (*Ein Kerl wie du!*) *Рш.* 14.

Синче с. с.? 5—6 забратки червени съ бѣлы рѣсны и синчета (батиста) на край-тъ нѣтъ за булж-тъ. *Ч.* 71.

Синчѣцъ с. м. василекъ: Теминѣта и синчѣцъ Малка момѣ под венчѣцъ. *Пс.* 13, 145.

Синъ с. м. сынъ, съ чл. **Синѣтъ**, мн. ч. **Синове**, съ чл. **Синоветѣ**; зв. п. **Сино** (въ тѣснѣхъ) и **Синко**. **Синѣцъ** ум. синоветъ, зв. п. **Синче**: Единъ човѣкъ повелъ синѣ си да го даде на занаятъ. *Пс.* 14, 316. Азъ ималъ до деветъ сина, До деветъ сина и една дѣщеря. Руйно вино приготви Синове да погости. *Д.* 30, 23—24. Синко Стояне Стояне, Догдѣ бѣ, сину, при майка, А ти бѣ, сину, бѣлъ червѣн. *Д.* 7, 3—4. „Стояне, сино на майка! Сакамъ нещо да те питамъ“. *М.* 255. „Да даде господъ сино-льо!“ *М.* 92. *Разнымъ образомъ и въ обращеніи къ дочери:* „Я стани, синко Маріо!“ *М.* 133. —Дай ми, Стояне, дрѣхите, Че съмъ азъ една у майка За синѣцъ и за дѣщеря. *Д.* 4, 42. 44—45. „Стояне, синче Стояне!“ *М.* 225. Па ми стана гостолубецъ Авраамъ И му велитъ на дете Исакче: „Земъ си, синче, остро секирче, О'и ми, сину, въ ограда зелена“. *М.* 29. Всеблагый създателъ като да му отговори: не бой ся